

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Благоевград, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Гергана М. Симеонова

при участието на секретаря Димитрина В. Павлова
като разгледа докладваното от Гергана М. Симеонова Административно наказателно дело № 20221210201494 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба, подадена от „М.“ с ЕИК, със седалище гр. Б., ж.к. „Е.“, ул. „П.“ №, ап., представлявано от управителя Ф. М. против Наказателно постановление № 42-0002464/11.08.2022 г., издадено от директора на РД“АА София, с което на дружеството на основание 96г, ал.1, пр.2 ЗАвПр е наложена имуществена санкция в размер на 3000лв. за нарушение на чл.7а, ал.2 ЗАвПр, във вр. с чл.8, ал.1 от Наредба 36/15.05.2006 г. на МТ.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и необоснованост на атакуваното наказателно постановление и такива за издаването му при допуснати нарушения на процесуалните правила. Поддържа се липса на материална компетентност на актосъставителя и наказващия орган. Навежда се неяснота по отношение на датата и мястото на санкционираното нарушение, като не ставало ясно как е установено, че дружеството е извършило международен превоз. Сочи се, че АУАН е съставен в нарушение на чл.40, ал.3 и чл.43, ал.1 ЗАНН. Акцентираща се, че във връзка с извършената проверка на дружеството са издадени няколко НП за нарушаване на чл.7а, ал.2 ЗАвПр във вр. чл. 8, ал.1, от Наредба 36/15.05.2006 г. на МТ, като наказващият орган следвало да приеме, че се касае за едно нарушение.

Твърди се, че административнонаказващият орган не се е съобразил с т.8. и 9 от Преамбюла на Директива 2006/126/ЕО на Европейски парламент и на съвета от 20.12.2006г., като се акцентира на примата на правото на ЕС. В тази връзка се поддържа наличието на противоречие на разпоредбата на чл. 8, ал.2, от Наредба 36/15.05.2006 г. на МТ с целите на Директива 2006/126/ЕО на Европейски парламент и на съвета. Посочва, че водачът притежава валидно СУМПС, издадено от РГърция, което удостоверявало, че притежава психологическа годност съгласно националното му законодателство и на основание чл.151а ЗДвП и Директива 2006/126/ЕО на

Европейски парламент и на съвета от 20.12.2006 г. следвало да се признае на територията на РБългария като държава членка на ЕС.

Навежда се и маловажност на санкционираното нарушение по смисъла на чл.28 ЗАНН.

По изложените съображения се прави искане за отмяна на обжалваното наказателно постановление и се претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател се представлява от адв. С., която поддържа изложените в жалбата доводи. В депозирано писмено становище се позовава на настъпилата промяна в разпоредбата на чл.8 от Наредба 36/15.05.2006 г. на МТ, поради което на основание чл.3, ал.2 ЗАНН, вмененото на дружеството нарушение не е съставомерно.

Въззиваемата страна, редовна призована, не изпраща представител. Депозира становище, в което излага аргументи за правилност и законосъобразност на издаденото НП и прави искане за неговото потвърждаване. Релевира възражение за прекомерност на разноските за заплатено адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

А. С., роден на в РГърция, с гръцко гражданство притежава свидетелство за управление на МПС, издадено на 15.12.2021 г. от РГърция за категориите В, С, ВЕ, СЕ със срок на валидност за всички категории 15.12.2026 г.

На 15.06.2022 г. около 11.00ч., свидетелите Г. Г. и Е. Г. - служители на РД“АА“ – София, в офис на дружеството, извършили тематична проверка на превозвача „М.“, притежаващ лиценз на ЕО № 9394/05.03.2018 г. за международен автомобилен превоз на товари.

След проверка на документите, представени от упълномощено от управителя на дружеството лице и справка в ИС Регистър за психологически изследвания на водачите на ИААА, проверяващите установили, че превозвачът е извършил международен превоз на товари с МПС с рег. №, управляван от водача С. С. А., който не отговаря на изискванията за психологическа годност.

Служителите на ИААА приели, че за периода 07.02.2022 г. – 10.02.2022г. „М.“ е извършил международен превоз на товар с МПС с рег. № с назначения на 10.01.2022 г. водач С. А., който не отговарял на изискването за психологическа годност, определено с наредбата по чл. 7, ал.3 ЗАвтПр, като по този начин е извършило нарушение на чл.7а, ал.2 ЗАвтПр, във вр. с чл.8, ал.1 от Наредба 36/15.05.2006 г. на МТ

Предвид установеното, на 15.06.2022 г. свидетелят Г. в присъствието на свидетеля Г. и упълномощено от управителя на дружеството лице съставил срещу последното АУАН № 324367.

Актът бил връчен на същата дата на представител на дружеството, който отразил в него, че в полученото от „М.“ известие не фигурирал документът, който се изисква.

Въз основа на акта, било издадено и обжалваното наказателно постановление, което е връчено на упълномощено от управителя на наказаното дружество лице на 07.09.2022 г.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните от съда свидетели Г. и Г. и от приобщените към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства : Копие на превод на СУМПС

на А. С.; Молба от адвокат С. с вх. №19894/29.11.2022 г.; Президентски указ №51/2012 г. – Държавен вестник Том А 101 свидетелствата за управление на МПС, Писмо от РДАА с рег. №52-00-56-6230/4/04.10.2022 г.; Справка за актуално състояние на „М.“ към дата 10.09.2022 г.; Лиценз №9394 за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение на „М.“; Разпечатка на АУАН Серия А-2012 №324367/15.06.2022 г.; Копие на АУАН №324367/15.06.2022 г.; Копие на известие с рег. №52-00-56-6230/1/26.08.2022 г.; Известие за доставяне; Пълномощно; Справка в Регистър на психологическите изследвания на водачите за явяванията на психологическо изследване на С. С. А.; Копие на тахографски лист; Заповед №РД-08-30/24.01.20 г.; Заповед №355/19.09.2022 г.

При установяването на фактите по делото, настоящият съдебен състав се довери на показанията на свидетелите Г. и Г. като отчете тяхната последователност, непротиворечивост и подкрепата им от приетите по делото писмени доказателства. Липсата на данни за заинтересованост на свидетелите от изхода на делото, както и обстоятелството, че същите възпроизвеждат преките си възприятия за относими към делото факти, обуславят извод за високата доказателствена стойност на техните показания.

Настоящият съдебен състав кредитира и надлежно приобщените писмени доказателства, които се подкрепят от доказателствената съвкупност по делото.

Показанията на Г. и Г. и приетите по делото писмени доказателства съдържат данни за всички съществени елементи на санкционираното нарушение.

В приложената по делото международна товарителница, фактура и тахографски лист се съдържат данни за извършен международен превоз на товари с МПС с рег. №Е7087МА за периода 07.02.2022 г. – 10.02.2022 г, като съгласно приложения по делото тахографски лист /л.36/, МПС е управлявано от водача С. А..

От справка от регистъра на психологическите изследвания на водачите на ИААА /л.34/ се установява, че за водача С. А. липсват данни за издадено Удостоверение за психологическа годност.

Съгласно копие на гръцко СУМПС и неговия превод, С. А. притежава свидетелство за управление на МПС, издадено на 15.12.2021 г. от РГърция за категориите В, С, ВЕ, и СЕ със срок на валидност за всички категории 15.12.2026 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на преклузивния срок за обжалване съгласно чл.59, ал.2 ЗАНН (НП е връчено на 07.09.2022 г., а жалбата е от 20.09.2022г.), и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображенията:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от посочените от жалбоподателя основания.

В изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи - АУАН е съставен от компетентно лице на основание чл.92,ал.1 вр. чл.91 ЗАвтПр, а НП е издадено от компетентен орган, упълномощен на основание чл.92, ал.2 със Заповед № РД-08-30/24.01.2020г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

Съставеният АУАН и издаденото НП са в предвидената от закона писмена

форма и съдържание, при спазване на установения ред и в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН. Спазена е и законово регламентираната процедура по съставянето и връчването им, АУАН е съставен в присъствие на упълномощен представител на наказаното дружество, на когото е връчен

Двата акта съдържат всички изискуеми съобразно разпоредбите на чл.42 ЗАНН и чл.57 ЗАНН реквизити, в това число описание на нарушението- дата и място, обстоятелствата, при които е извършено същото и правната му квалификация, като избраният от актосъставителя и наказващия орган начин на формулиране на нарушението не поставя съмнение за датата и мястото на нарушението.

Тук е мястото да се посочи, че независимо от факта, че превозът е реализиран извън страната, място на извършване на нарушението е седалището на съответното дружество, на което е издаден лиценз на Общността за извършване на международен превоз на товари. Отговорността на дружеството се ангажира в качеството му на автомобилен превозвач, като организирането на международен превоз без спазване на предвиденото с тази разпоредба изискване е именно седалището на дружеството, от където се осъществява оперативното дейност по организирането на превози. /В този смисъл са Решение № 2420 от 10.11.2019 г. на АдмС Благоевград по к.а.н.д. № 607/2019 г. Решение № 267 от 24.10.2019 г. на АдмС Кюстендил по к. н.а.х д. № 229/2019 г. Решение № 116 от 17.10.2019 г. на АдмС Търговище по к. а. н. д. № 77/2019 г. Решение № 1566 от 18.07.2019 г. на АдмС Пловдив по к. а. н. д. № 1604/2019 г. и др./

Неоснователно е и възражението за допуснато нарушение на чл.40, ал.1 ЗАНН. Систематичното тълкуване на разпоредбите на чл.40, ал. 1 и ал.3 ЗАНН и чл.43, ал.1 ЗАНН налага извода за спазване на процесуалните правила в случаите, когато АУАН е съставен в присъствието дори и на един свидетел, стига той да е присъствал при извършване или установяване на нарушението. Императивното изискване за двама свидетели е предвидено единствено в случаите, когато липсват свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие. Тогава АУАН се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. Единствено при липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, съставянето на акта в присъствието само на един свидетел представлява нарушение на процесуалните правила. В подкрепа на изложеното е и разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН, която изисква АУАН да е подписан от поне един свидетел, т. е. подписът на един свидетел е достатъчен, за съответствието на съставения АУАН на изискванията на ЗАНН. Ето защо доколкото свидетелят Глинжурски е присъствал при установяване на описаното в акта нарушение, АУАН е съставен в съответствие с регламентацията на чл. 41 и чл.43 ЗАНН.

При съпоставянето на обжалваното НП и представените по делото НП се установява, че срещу дружеството са издадени няколко НП, затова че е допуснало извършване на международни превози на различни дати и с различни водачи, които не отговарят на изискванията за психологическа годност. Ето защо доколкото наказателните постановления са издадени за отделни нарушения, при изричното указание на чл.18 ЗАНН, правилно всяко едно от нарушенията е отделно констатирано, описано по факти, квалифицирано като нарушение на съответната законова разпоредба, като в случая правилата на чл.23-чл.26 НК не намират приложение.

Настоящият съдебен състав приема, че е налице несъответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл.7а, ал.2 ЗАвПР, лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат

да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Според съдържащите се в акта и наказателното постановление фактически твърдения деянието на превозвача следва да се квалифицира като нарушение на чл.57, ал.1, Наредба 11/31.10.2002 г. съгласно който лицето по чл.2, ал. 1 /едноличен търговец или търговско дружество, което притежава лиценз на Общността и заверени копия на лиценза, издаден от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощено от него длъжностно лице/ допуска до управление на превозните средства за **международни превози** на пътници и товари само водачи, които са психологически годни.

При наличието на доказателства за извършване на нарушението, на превозвача следва да се наложи определената с чл. 96г ал. 1, предл. 1 от ЗАВП, имуществена санкция в размер на 3000 лева, предвидена за онзи, който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари.

Ето защо в случая съдът разполага с предвиденото с чл. 63, ал.7, т. 1 ЗАНН правомощие да измени НП като приложи закон за еднакво наказуемо нарушение без съществено изменение на обстоятелствата по нарушението като квалифицира нарушението по чл.57, ал.1, Наредба 11/31.10.2002 г.

Предвид изложеното съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяна на санкционния акт.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че превозвачът не е извършил нарушението, за което му е наложена „имуществена санкция“, по следните съображения:

Съгласно т.8 от Преамбюла на ДИРЕКТИВА 2006/126/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на моторни превозни средства "На основание на пътната безопасност следва да се определят минимални изисквания за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства. Необходимо е изпитите за управление на превозно средство и лицензирането да бъдат хармонизирани. Във връзка с това следва да се дефинират знанията, уменията и поведението, свързани с управлението на моторни превозни средства, изпитът по управление на превозно средство следва да се основава на тези концепции и следва да се предефинират минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на такива превозни средства“. Като т.9 предвижда, че „доказателство за изпълнение на съответствието с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство от водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или товари, следва да предоставят, когато свидетелството се издава и периодично след това. Този редовен контрол съгласно националните правила за съответствие с минималните стандарти ще допринесе за свободното движение на хора, ще избегне изкривяването на конкуренцията и по-добре ще взема предвид специфичната отговорност на водачите на такива превозни средства. На държавите-членки следва да се позволи да налагат медицински прегледи като гаранция за спазване на минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на други превозни средства.

Поради причини, свързани с прозрачността, тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление на превозно средство и поради това следва да се определят от срока на валидност на свидетелството."

Съгласно чл. 7, т.1 б."А" от ДИРЕКТИВА 2006/126/ЕО, свидетелства за управление на моторно превозно средство се издават само на кандидатите: а) които са взели изпит по умения и поведение и теоретичен изпит и отговарят на медицинските стандарти в съответствие с разпоредбите на приложения II и III. Приложение III - Минимални изисквания за физическа и психическа годност за управление на превозно средство важи при първоначалното придобиване на свидетелство за управление и при неговото подновяване. На държавите-членки се дава възможност да въведат в националните си законодателства и периодични медицински прегледи за физическа и психическа годност.

Разпоредбата на чл.151, ал.4 ЗДвП предвижда, че кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторни превозни средства от категориите C1, C, D1, D и Tm (трамвайна мотриса) трябва да са и психологически годни, като според чл.152, ал.1 т.2, б. „б“ министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари.

От посочените законови текстове става ясно, че националният законодател е регламентирал при първоначалното придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство, всеки кандидат да отговаря на изискванията за физическа и психологическа годност, като издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство удостоверява наличието на правоспособност за управление и психологическа годност.

На основание чл. 151а ЗДвП, лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, могат да управляват моторно превозно средство на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл.151 ЗДвП.

Съгласно чл. 161, т.5 ЗДвП. свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че водачът А. С. притежава свидетелство за управление на МПС, издадено на 15.12.2021 г. от РГърция за категориите B, C, BE и CE със срок на валидност за всички категории 15.12.2026 г., поради което на основание чл.151а и чл.161,т.5 ЗДвП към периода 07.02.2022 г. - 10.02.2022г. е имал валидно за територията на РБългария СУМПС за посочените категории

От Президентски Указ 51/2012г. на РГърция, издаден с цел да се адаптира гръцкото законодателство към Директивата на ЕП и Съвета относно свидетелствата за управление на МПС се установява, че на основание чл.6, т.1 За издаване на каквато и да е категория за свидетелство за управление на МПС се изисква заинтересованото лице да отговаря на минималните изисквания за физическа и психическа годност, посочени в приложение III.

На следващо място при подновяване на свидетелства за управление на МПС, притежателят на свидетелството следва да отговаря на изискванията за физическа и психическа годност, посочени в приложение III.

С оглед съществуващата в РГърция нормативна уредба, съдът приема, че с издаването на СУМПС от РГърция на водача А. С., е удостоверено, че той притежава изискуемата съгласно националното му законодателство психологическа годност.

Доказателствата по делото установяват, че свидетелството за управление на МПС на Коррос е издадено на 15.12.2021 г., поради което съдържащото се в него удостоверяване на психологическа годност е валидно към датата на описаното в АУАН и НП нарушение.

Изложените съображения обуславят извода, че към периода 07.02.2022 г. - 10.02.2022 г водачът А. С. с оглед притежаваното от него свидетелство за управление на МПС за категории за категориите В, С, ВЕ и, СЕ е имал необходимата съгласно гръцкото законодателство психологическа годност, което съгласно европейския принцип за взаимно признаване се счита за валидно и в РБългария.

Отделно от горното следва да се допълни, че с Решение № 2080, постановено по к.н.а.х.д 431/2021 г. съставът на АДМС Благоевград е имал възможност да посочи, че „Периодичното психологическо изследване на водачите по реда на Наредба № 36/15.05.2006г. (чл. 8), в допълнение към проверката за психологическа годност на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС, не съвпада със срока на валидност на свидетелството за управление от съответната категория(чл. 51, ал. 3-5 ЗБЛД). Всъщност правилата за проверка на психологическата годност в националния закон се различават съществено с тези в Директива 2006/126 относно „умствената годност“, така че прилагането на психологическото изследване по чл. 5 за срока по чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36/15.05.2006 г. дублира това при издаване на свидетелството за управление. Това допълнително изискване, като наложен по-строг стандарт за психологическа годност на професионалните водачи, при положение че е установена при издаване на свидетелството за управление, не улеснява свободното движение, като цел на хармонизацията по Директива 2006/126 (съображение 2), а е непропорционално на преследваната цел затруднение, което възпрепятства лицата при свободното упражняване на правата, гарантирани от ДФЕС, в контекста на свободното движение на лица – свобода на установяване и свобода на предоставяне на услуги (вж. по аналогия решение от 28 ноември 1978 г., Choquet, Case 16/78, ECLI:EU:C:1978:210, т. 8). Изискването за допълнително удостоверяване на психологическата годност, при издадено и валидно свидетелство за управление на водача поставя в по-неблагоприятно положение българските професионални водачи, респ. наеманите на работа водачи от превозвачи със седалище в страната, и е несъвместимо с общия принцип на недопускане на дискриминация по член 18 ДФЕС при упражняване на основни права и свободи, гарантирани в членове 21 ДФЕС, 45 ДФЕС, 49 ДФЕС и 56 ДФЕС (вж. официално уведомително писмо на Европейската комисия до България от 15.07.2021 г. за неправилно транспониране на Директива 2006/126 (https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/bg/INF_21_3440)).

В контекста на изложеното, в светлината на хармонизация и на целите на Директива 2006/126 (съображение 2), разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от Наредба № 11/31.10.2002г. следва да се тълкува по начин, че удостоверяването на психологическата годност на водач при международен автомобилен превоз на товари не може да се изисква на основания, различни от тези по Директива 2006/126 – при издаване и при подновяване на свидетелство за управление от съответната категория. Прилагането на това изискване (чл. 57, ал. 1 от Наредба № 11/31.10.2002 г.) при

обстоятелствата по делото би довело до несъответстващ на правото на Съюза резултат, поради което, за да гарантира пълната ефективност на правото на ЕС (вж. в този смисъл решение от 15 май 2003, Мау, C-160/01, ECLI:EU:C:2003:280, т. 34), разпоредбата следва да бъде оставена без приложение (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2007 г., Frigerio Luigi & C., C-357/06, EU:C:2007:818, т. 28).“

Ето защо неизпълнението на несъвместимо с правото на ЕС изискване, каквото е това по чл. 57, ал. 1 от Наредба № 11/31.10.2002 г., не може да се разглежда като противоправно деяние, което да бъде санкционирано с налагането на административно наказание.

Не на последно място следва да се посочи, че считано от 21.10.2022 г. е налице изменение в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания. Според новата редакция на тази разпоредба удостоверението за психологическа годност е безсрочно.

Предвид горното в случая е налице основанията за приложение на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, доколкото по време на въззивното производство е приета по-благоприятна за нарушителя разпоредба за безсрочност на удостоверението за психологическа годност, тъй като старата редакция е ограничавала срока на валидност в рамките на три години с изключение на случаите при които валидността е за срок от една година. Смисълът на изменението е за безсрочност в рамките на срока на валидност на свидетелството за правоуправление на МПС и тъй като НП не съдържа данни за изтичане на срока на валидност на свидетелството за правоуправление на водача А. С. /като валидността му към тази дата се установява от приетото по делото СУМПС/ към времето на деянието, то приложението на по-благоприятния закон обуславя извод за несъставомерност на описаното в НП административно нарушение, санкционирано на основание чл. 96г, ал. 1, пр. 2 от ЗАвтПр. /В този смисъл Решение № 401 от 29.11.2022 г. на АдмС Добрич по к. а. н. д. № 455/2022 г. и Решение № 1418 от 4.11.2022 г. на АдмС Варна по к. а. н. д. № 2281/2022 г. /

При този изход на делото, право на разноски за производството се поражда само за дружеството-жалбоподател. Претендира се присъждане на разноски в размер на 590,00 лева, представляващо заплатено във въззивното производство адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна релевира възражение за прекомерност на така заплатеното възнаграждение.

Намаляването на заплатеното адвокатско възнаграждение е допустимо до минимално определения размер, съгласно чл. 36 ЗА. От своя страна чл. 36 ЗА препраща към НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет, в действащата към сключване на договора за правна помощ редакция. Районният съд намира за необходимо да посочи, че приложима е редакцията на цитираната наредба именно към датата на сключване на договора за правна помощ, към който момент страната е договорила адвокатското възнаграждение съобразно установения в наредбата минимален размер.

Съгласно 18, ал.2, вр чл.7, ал.2 т.2 от Наредбата за защита по дела с определен интерес възнагражденията при интерес от 1000 до 5000 лв. са 300 лв. + 7 % за горницата над 1000лева. Ето защо съотнесено към размера на наложената с наказателното постановление имуществена санкция в размер на 3000лева,

определеният по реда на Наредбата минимален размер на адвокатското възнаграждение възлиза на сумата 440.00 лева.

С оглед изложеното доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност, като в съдебното производство са проведени само две открити съдебни заседания, в полза на дружеството следва да бъдат присъдени разноски за заплатено от адвокатско възнаграждение в размер на установения с Наредбата минимум. Не следва да бъде присъждано възнаграждение на основание чл.18, ал.1 от Наредбата, доколкото такова се определя само в случаите на изготвена от адвоката жалба без да е осъществено процесуално представителство.

Съгласно § 1, т. 6 от ДР на АПК разноските следва да бъдат възложени в тежест на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, която е юридическото лице, съгласно чл. 2, ал. 3 от ЗАвПр, в чиято структура е включен административният орган – издател на оспореното наказателно постановление

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 3, т.1 ЗАНН Районен съд Благоевград, НО, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0002464/11.08.2022 г., издадено от директора на РД“АА София, с което на „М.“ с ЕИК, със седалище гр. Б., ж.к. „Е.“, ул. „П.“ №, ап., представлявано от управителя Ф. М. на основание 96г, ал.1, пр.2 ЗАвПр е наложена имуществена санкция в размер на 3000лв. за нарушение на чл.7а, ал.2 ЗАвПр, във вр. с чл.8, ал.1 от Наредба 36/15.05.2006 г. на МТ.

ОСЪЖДА на основание чл.63, ал.3 ЗАНН вр.чл.143, ал.1 АПК Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ **ДА ЗАПЛАТИ** на „М.“ с ЕИК, със седалище гр. Б., ж.к. „Е.“, ул. „П.“ №, ап., представлявано от управителя Ф. М. сума в размер на 440,00 лева (четиристотин и четиридесет лева), представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административен съд Благоевград, в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____